

somhed, viste hun igen en Utvungenhed, som befandt hun sig ganske hjemme der. Mens Per ikke var fri for at føle sig lidt genert i den ham uvante Situation, afførte hun sig straks baade Kaaben og Hatten, ordnede nynnende sit Haar foran Spejlet og satte sig i hele sin Bredde midt i Sofaen bag det dækkede Bord. Ved Sammensætningen af Menuen valgte hun netop de kostbareste Lækkerier, den allerdyreste Champagne; og ikke saa saare var Opvarteren og hans lille Følgesvend forsvundne, før hun i Kaadhed begyndte at bombardere ham med nogle hvide Blomsterbær, som hun plukkede fra Bordopsatsen.

Per var bleven tavs. Han kunde ikke frigøre sig for den Tanke, at det næppe var første Gang, hun befandt sig her under lignende Omstændigheder; — det forekom ham endog, at han paa Opvarterens rødmossede Ansigt havde set et behersket Genkendelses-Smil brede sig mellem Bakkenbarterne, idet de traadte ind. En dump Vrede, en rasende Skinsyge bemægtigede sig et Øjeblik hans Sind. Med dybe Rynker i sin Pande sad han længe ganske stum og betragtede hende over Bordet. Hun var sortklædt, stærkt snøret, smækker om Midjen som en ung Jomfru men bred over Skuldren, bugnende over Barmen, hvis hvide Hud skimtedes gennem en stor, sort Kniplingsfichu, der foran faldt ned over Kjolens dybe Udskæring.